

СТАРАТА МУХА

Старата муха се пробуди рано. Тя бѣше заспала върху една гнила ябълка, хвърлена на пода. Слънцето напече крилетѣ ѝ. Презъ отворения прозорецъ нахлу звънъ отъ птичи гласове. Пъргави врабчета се кжпѣха въ росния листакъ. Мухата забръмча, дигна се, кацна въ една немирна чиния, наврѣ си хоботчето въ кухнята на единъ оглозганъ кокалъ и затвори очи, опоена отъ лошия дѣхъ на разложеното месо. Изкочи презъ прозореца навънъ. Завъртѣ се надъ едно жълто розово цвѣте, което излъчваше чудно благоухание и си прибра хоботчето, защото не можеше да понася дѣха на цвѣтията. Съзрѣ една динена кора на двора, намокри си устата съ захарна водица и следъ туй се наврѣ подъ опашката на магарето, което мирно стоеше, вързано до плета. Отъ гждела на мухата клепоухия философъ се обърка, почна да маха съ опашка и рита съ заднитѣ си крака. Мухата се развесели, забръмча още по-високо, огледа цѣлия неметенъ дворъ и кацна на торището. Почна да рови, да пѣшка, нацапа си крилетѣ, краката ѝ натежаха отъ нечиста калъ. Единъ пѣгелъ, който смѣташе торището за своя златна мина, като съзрѣ мухата, протегна шия да я клѣвне, но мухата литна чевръсто и той клѣвна намѣсто нея една черна овча дарадонка. На хармана лежеше и се печеше на слънце грохналото слѣпо куче. Очитѣ му сълзѣха. Мухата се наврѣ подъ клепачитѣ, а кучето ѝ рече: — Какво диришъ въ слѣпитѣ ми очи? Иди въ градината! Тамъ има едно умрѣло пиле, незаровено.